

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Daňkovou v právní věci **žalobce J.J.**, zastoupeného JUDr. Robertem Lososem, advokátem se sídlem Plzeň, nám. Republiky 3, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 21. července 2011, č.j. DSH/3720/11**,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 21.7.2011 č.j. DSH/3720/11 se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení ve výši 6.800,-Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Roberta Lososa, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

J.J., (dále jen „žalobce“) byl rozhodnutím Městského úřadu Tachov, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 15. 2. 2011, č.j. 8359/2010-ODSH-16 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“) shledán vinným přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle § 22 odst. 1 písm. a) bodu 3 a § 22 odst. 1 písm. l) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*přestupkový zákon*“), pro porušení ust. § 4 písm. a) a § 5 odst. 1 písm. a) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“). Přestupku se měl dopustit tím, že „Dne 21. 9. 2010 ve 12.15 hod. řídil na silnici I. třídy č. 21 v katastru obce Bor, okr. Tachov, ve směru jízdy od obce Kočov na obec Nová Hospoda, nákladní soupravu tov. značky SCANIA, reg. značky... s návěsem tov. značky TOM, reg.

značky.... Zde v km 2,654 došlo k uvolnění obou levých kol na druhé nápravě nákladního automobilu. Vnější kolo následně narazilo do protijedoucího osobního motorového vozidla tov. značky HYUNDAI, reg. značky..., které řídil vlastník M.B., nar. ..., bytem.... Druhé kolo jelo samovolně po komunikaci směrem k obci Nová Hospoda a po cca. 500 m vyjelo vpravo mimo komunikaci. ... Při dopravní nehodě nedošlo ke zranění osob, řidič B. utrpěl pouze psychický šok, ale nepožadoval ošetření, požití alkoholu bylo u obou řidičů vyloučeno dechovou zkouškou. Technická závada jako příčina dopravní nehody nebyla řidičem J. uplatněna, ani nebyla zjištěna. V důsledku dopravní nehody vznikla na vozidle SCANIA škoda ve výši cca. 30.000 Kč a na vozidle značky HYUNDAI škoda ve výši cca. 70.000 Kč, jiná škoda nebyla zjištěna.“ Za tyto přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 8.000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a dále mu byla stanovena povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1.000 Kč.

Na základě žalobcova odvolání Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 21.7.2011, č.j. DSH/3720/11 (dále jen „napadené rozhodnutí“) změnil prvoinstanční rozhodnutí tak, že vypustil ustanovení § 4 písm. a) zákona o silničním provozu a ustanovení § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona. Ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Důvodem změny byl závěr žalovaného, že žalobce se přestupku podle ust. § 22 odst. 1 písm. l) přestupkového zákona nedopustil, neboť kromě toho, že řídil technicky nezpůsobilé vozidlo, již jiným jednáním zvláštní právní předpis neporušil. Ust. § 4 zákona o silničním provozu, které je obecným ustanovením, se neaplikuje, lze-li v jednání řidiče i porušení zvláštních ustanovení téhož zákona.

Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňového.

Žalobu odůvodnil tím, že žalovaný napadeným rozhodnutím v převážné části prvostupňové rozhodnutí potvrdil, ačkoliv se správní orgán I. stupně nedostatečně vypořádal s námitkami žalobce a důkazy v řízení provedené hodnotil v rozporu se zásadou materiální pravdy. Tím žalovaný zatížil napadené rozhodnutí vadou řízení, spočívající v nepřezkoumatelnosti.

Žalobce dále uváděl, že žalovaný i správní orgán I. stupně opírají skutkový závěr výlučně o znalecký posudek Ing. P. Žalovaný tvrdí, že správní orgán I. stupně neměl žádný důvod zpracovatele posudku předvolávat k výpovědi v reakci na předložení dalšího znaleckého posudku Ing. K. a že neporušil ust. § 36 odst. 2 ani 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších novel (dále jen „správní řád“ nebo „s.ř.“), neboť bylo jen na žalobci, zda, kdy a jak se s posudkem Ing. K. seznámí. Žalovaný patrně nepochopil, že důvodem správního orgánu I. stupně pro postup dle ust. § 36 odst. 2, 3 správního řádu nebyl jen obsah doručeného znaleckého posudku Ing. K., ale stav dokazování v reakci na dva zcela rozdílné znalecké posudky. V žádném případě se nelze ztotožnit s tím, že znalci měli rozdílné podmínky pro vypracování znaleckého posudku a že si posudky znalců P. a K. prakticky neodporují. Je technicky mylný závěr žalovaného, že Ing. K. měl k dispozici méně kvalitní fotodokumentaci než Ing. P. Přefotografování barevných fotografií digitálním fotoaparátem v žádném případě nezměnilo kvalitu snímků. Ing. K. zcela jasně uzavřel, že bez fyzické

prohlídky vozidla, tj. příslušných prvků z levé strany střední nápravy vozidla, nelze jednoznačně vyloučit vznik technické závady. Znalec popsal, jaké části vozidla vůbec nebyly zdokumentovány, což nemůže změnit žádný později přibraný znalec, ani Ing. P. Po předložení znaleckého posudku Ing. K. správní orgán I. stupně žádné dokazování neprováděl a v situaci, kdy se ke skutkovému ději vyjadřují dva znalci zcela odlišně, se přiklonil k závěrům Ing. P., aniž by přílehavou argumentací vysvětlil, proč je posudek Ing. K. neobjektivní. Žalovaný v napadeném rozhodnutí v žádném případě argumentaci s ohledem na údajnou „neobjektivitu“ posudku Ing. K. nenapravil a jeho úvahu o údajně neúplných podkladech znalce je třeba zásadně odmítnout. Základem důkazně neuspokojivého stavu je situace, kdy žádný ze znalců nemohl vozidlo fyzicky prohlédnout a znalci jsou tak omezeni technicky neúplnou fotodokumentací, pořízenou na místě policejním orgánem. S ohledem na existenci dvou rozdílných posudků, kdy správní orgán si bez důvodných pochybností nemohl právně posoudit nezjištěný skutkový stav, měl v dokazování pokračovat a zmocněnci žalobce umožnit jeho právo postupovat dle § 36 odst. 3 správního řádu. Pokud tak neučinil, rozhodl v rozporu se zásadou materiální pravdy, kdy nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Na tomto závěru nic nemění ani fakt, kdy správní orgán I. stupně po doručení odvolání doslechl dopravního policistu a založil do spisu ručně psaný úřední záznam o podání vysvětlení řidiče. Žalobce (zřejmě správně žalovaný) nemohl a nebyl schopen učinit závěr o technických příčinách uvolnění kola, tento závěr přísluší pouze znalci, a nemohl ho určit ani policejní orgán. Jakékoliv závěry žalovaného, vycházející ze spekulativních konstatování a závěrů Ing. P. (viz plácavý zvuk apod.), nemohou být podkladem pro správné skutkové závěry a jen prohloubily nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Odkázal předně na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se celou věcí dostatečně zabýval a své úvahy dostatečně odůvodnil.

K námitce, že se správní orgány obou stupňů nevypořádaly s rozpory ve znaleckých posudcích, žalovaný konstatoval, že znalci Ing. P. byl k dispozici celý spisový materiál a pořízené fotografie v digitální podobě, s nimiž je dále možné pracovat, na rozdíl od znalce Ing. K., který neměl k dispozici celou spisovou dokumentaci, a fotografie byly pro tohoto znalce přefotografovány, čímž dojde ke ztrátě kvality obsahu fotografie. Tuto skutečnost žalovaný považuje za obecně známou. Z uvedeného vyplývá, že si znalecké posudky prakticky neodporují, Ing. K. k žádným závěrům prakticky dospět nemohl a jeho znalecký posudek nikterak nevyrací závěry znalce Ing. P.

Námitku o porušení ust. § 36 odst. 1, 2 a 3 správního řádu považuje žalovaný za nedůvodnou. Ze spisového materiálu vyplývá, že po vypracování znaleckého posudku Ing. P. správní orgán I. stupně nařídil ústní jednání na 18.1.2011, k němuž se dostavil právní zástupce žalobce. Byl seznámen s podklady rozhodnutí a byla mu dána možnost se k nim vyjádřit. Poté uvedl, že doplní spisovou dokumentaci o znalecký posudek Ing. K. Jestliže se jednalo o důkaz předložený samotným žalobcem, má žalovaný za to, že již nebylo třeba žalobce vyrozumívat o tom, že se k tomuto podkladu k rozhodnutí může vyjádřit. Ke znaleckému posudku Ing. K. se mohl vyjádřit spolu s jeho předložením.

Žalovaný má za to, že skutkový stav věci byl zjištěn v souladu s požadavky § 3 správního řádu. Jedna z verzí skutkového děje je bez důvodných pochybností potvrzena a jiné verze bez důvodných pochybností vyloučeny. Žalobce sice namítal, že mělo dojít k technické závadě, nikdy však neuvedl, v čem závada spočívala. Na základě znaleckého posudku Ing. P. bylo prokázáno, že k upadnutí kola vozidla žalobcem řízeného došlo proto, že na kole nebyly dostatečně dotaženy matice.

Potřeba doslechnutí policisty jako svědka vyvstala až na základě námitek žalobce v odvolání. O provedení důkazu byl žalobce vyrozuměn, on ani jeho právní zástupce se však neúčastnili. Pochybení, že po provedení svědecké výpovědi nebyla žalobci dána opětovně možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, napravit žalovaný.

Řízení ve správním soudnictví upravuje zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí samosoudkyně vycházela ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a napadené výroky rozhodnutí přezkoumala v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). O věci samé rozhodla v souladu s § 51 odst. 2 a § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. bez jednání. S ohledem na zákonem stanovenou možnost takového postupu (viz znění § 76 odst. 1 s.ř.s.) nebyl nesouhlas žalobce s rozhodnutím bez jednání na překážku.

Z obsahu správního spisu zjistil zdejší soud, že správní orgán I. stupně přípisem ze dne 27.10.2010 oznámil žalobci zahájení řízení o přestupcích, sdělil mu obvinění a předvolal jej k ústnímu jednání na 19.11.2010.

Dne 19.11.2010 při ústním jednání správní orgán I. stupně přítomnému žalobci a jeho zástupci sdělil, že ve věci přibere znalce z oboru dopravy. Ustanovený znalec Ing. J.P. dne 2.1.2011 vypracoval znalecký posudek. Při vypracování vyšel z úředního záznamu o nehodě v silničním provozu ze dne 15.10.2010 vyhotoveného Policií ČR, z fotodokumentace sestávající z 34 fotografií, z úředního záznamu o podaném vysvětlení žalobcem ze dne 21.9.2010, z úředního záznamu o podaném vysvětlení M.B. ze dne 21.9.2010 a z použité literatury. Podle **bodů 1.2.5.** posudku prohlídka vozidla nebyla provedena, znalec vycházel z detailní fotodokumentace pořízené Policií ČR. Na položené otázky znalec odpověděl: **1. Příčinou dopravní nehody vzniklé upadnutím levého kola druhé nápravy bylo nedostatečné připevnění tohoto kola.** Uvolnění kola bylo způsobeno používáním vozidla při uchycení kola nedotaženými matkami. Na závitových čepích nebyly nalezeny stopy vady materiálu nebo vadné konstrukce. V první výpovědi řidič uvedl, že jsou matky kola zakrytovány. Kontrolou pohledem utažení kola nelze zjistit. Uvedený plácavý zvuk zcela jednoznačně avizoval nedotažené kolo. Výpověď řidiče ze dne 19.11.2010, kde uvedl, že dotahoval kola, je z technického hlediska nepřijatelná. **2.** Jak bylo uvedeno výše, uvolnění levého kola druhé nápravy bylo způsobeno používáním vozidla při uchycení kola nedotaženými matkami. Kola těžkých nákladních vozidel se po výměně častěji kontrolují z důvodu jejich uvolňování způsobené nepřesným dosednutím dvou disků k náboji. Po dotažení kola nemohlo dojít k samovolnému uvolnění kol. **3.** V daném případě se nejedná o technickou závadu. **4.** Další skutečnosti nebyly zjištěny.

Dne 6.1.2010 převzal zástupce žalobce kopii znaleckého posudku a při ústním jednání dne 18.1.2011 se ke znaleckému posudku vyjádřil. Tvrzené skutečnosti v nálezu i navazující závěry znaleckého posudku označil za spekulativní, technicky neprůkazné a posudek za obtížně technicky přezkoumatelný. Oznamil, že kontaktoval soudního znalce Ing. M.K., kterému opatřil stejné podklady, jako měl Ing. P., a který vypracuje znalecký posudek, jenž předloží v dalším řízení.

Dne 11.2.2011 správní orgán I. stupně obdržel znalecký posudek Ing. M.K. Jako zadavatel je označen žalobce. Podle **bodů 1.1.** posudku podkladem pro jeho zpracování byla částečná kopie posudku podaného znalcem Ing. P., protokol o ústním projednání dopravního přestupku u správního orgánu I. stupně ze dne 19.11.2010 a 18.1.2011, fotodokumentace z místa nehody pořízená orgány Policie ČR, úřední záznam Policie ČR ze dne 15.10.2010 a technické prostředky a archiv znalce. Znalec na položenou **otázku č. 1.** (posoudit, zda se v daném případě jednalo o technickou závadu na vozidle SCANIA) uvedl: „Na základě dostupných podkladů, tj. pouze na základě předložení fotodokumentace vozidla ve velmi omezené kvalitě **nelze** vyslovit jednoznačné technicky podložené závěry. Bez fyzické prohlídky vozidla, resp. příslušných prvků z levé strany přední nápravy předmětného vozidla, **nelze** jednoznačně vyloučit vznik technické závady. **Není provedena dokumentace stavu uvolněných diskových kol včetně otvorů pro šrouby, stav svorníků náboje, stav všech šroubů a matek. Tyto prvky současně nejsou k dispozici k provedení zkoumání jakosti jejich materiálu specializovaným znalcem z oboru materiálového inženýrství (znalcem z oboru strojírenství - zkoumání kovových materiálů).** Ze znalecké praxe konstatuji jako obvykle, že v podobných případech je na místě dopravní nehody orgány Policie ČR předmětné vozidlo zajištěno k dalšímu zkoumání, resp. potvrzení či vyloučení výskytu technické závady na vozidle.“. Na **2. otázku** (vše další, co znalec považuje za důležité ve věci dopravní nehody sdělit) znalec odpověděl: „Podklady pro vypracování posudku pro posouzení technického stavu předmětného vozidla jsou limitní rozsahem a kvalitou, resp. tím, že nebylo možné provést ohledání bezprostředně po nehodě. Tento stav již **nelze** dalším šetřením ve věci změnit. Na základě dostupných podkladů lze pouze konstatovat, že na vozidle SCANIA rz... došlo k uvolnění kol na levé straně střední nápravy, nikoliv nad jakoukoliv pochybnost stanovit technickou příčinu této skutečnosti. Znalec Ing. P. ve svém posudku mimo jiné konstatoval, že nebyly nalezeny stopy vady materiálu nebo vadné konstrukce. Toto konstatování bez fyzické prohlídky vozidla či jeho dílů shledávám jako technicky nepřezkoumatelné. Znalec dále konstatuje, že řidičem popisovaný plácavý zvuk zcela jednoznačně avizoval nedotažené kolo. S tímto tvrzením se neztotožňuji. Popisovaný zvuk není reprodukovatelný a opakovatelný. Je technicky možné, že zvuk popisovaného charakteru mohl vydávat např. štěrk uvíznutý v desěnu pneumatik či mezi pneumatikami dvoumontáže.“.

Dne 15.2.2011 vyhotovil správní orgán I. stupně rozhodnutí č.j. 8359/2010-ODSH-16 s výrokem popsáním v prvním odstavci odůvodnění tohoto rozsudku. V jeho odůvodnění konstatoval, že „ze spisového materiálu je prokázáno, že k uvolnění obou levých kol na druhé nápravě nákladního automobilu došlo, a to z důvodu používání vozidla při uchycení předmětných kol nedotaženými matkami.“. Po zhodnocení jednotlivých důkazů ve vzájemné souvislosti konstatoval, že „...hodnotí správní orgán znalecký posudek znalce Ing. P. jako objektivní a čerpající z celého spisového materiálu. Naopak listinný důkaz zpracovaný Ing. K., který vycházel pouze z části spisového materiálu a měl k dispozici pouze kopie z kopií

fotodokumentace, jako neobjektivní, se snahou vyvolat pochybnosti o znaleckém posudku ze spisového materiálu.“

Jak bylo výše konstatováno, žalovaný k odvolání žalobce prvoinstanční rozhodnutí změnil způsobem popsaným ve druhém odstavci odůvodnění tohoto rozsudku. Odvolací námitku o porušení § 36 odst. 2, 3 s.ř. tím, že žalobci nebyla dána možnost vyjádřit se před vydáním prvostupňového rozhodnutí k podkladům, zejména ke znaleckému posudku Ing. K., označil za nedůvodnou. Podle žalovaného správní orgán I. stupně uvedené ustanovení neporušil, protože nebyl povinen seznamovat žalobce s podkladem rozhodnutí, který sám žalobce poskytl, a tedy k němu mohl připojit i své vyjádření. K námitce, že se správní orgán I. stupně vyjadřuje k příčině uvolnění a odpojení levých kol pouze v rovině pravděpodobné příčiny, uvedl, že „*správní orgán I. stupně nedospěl ke svému závěru v rovině pravděpodobné příčiny, ale na základě znaleckého posudku Ing. J.P. dospěl k jednoznačnému závěru, co bylo příčinou odpojení kol, ...*“, přičemž zjištěnou příčinu označil za příčinu jediné možné a skutkový stav proto považuje za jednoznačně zjištěný. Žalovaný rovněž konstatoval, že „*... znalec je odborně způsobilou osobou, a tedy je na jeho zvážení, zda předložené podklady jsou pro něj dostatečné k vypracování znaleckého posudku. Odvolací správní orgán má za to, že pokud by znalec neměl dostatek podkladů k přijetí jednoznačného závěru, toto by ve znaleckém posudku uvedl, popř. znalecký posudek vůbec nevypracoval. Je tak rovněž zřejmé, že znalci Ing. J.P. pořízená fotodokumentace pro přijetí konkrétních závěrů a k vypracování znaleckého posudku postačovala.*“ Žalovaný rovněž uvedl, že se neztotožňuje s názorem žalobce, že Ing. K. měl k dispozici stejně kvalitní fotografie jako Ing. P. Ze znaleckého posudku Ing. P. je zřejmé, že měl k dispozici i barevnou fotodokumentaci v digitální podobě, Ing. K. dle vyjádření žalobce měl k dispozici až fotografie pořízené vyfotografováním vytištěných fotografií z posudku Ing. P. Je pak obecně známou skutečností, že opakovaným tiskem a opětovným focením se kvalita snímku snižuje, přičemž právě fotodokumentace je tím stěžejným podkladem, na základě které bylo možné určit příčinu oddělení kol z nápravy. Žalovaný se ztotožnil s tím, že oba znalci měli rozdílné podmínky pro vypracování znaleckého posudku. Na základě uvedeného dospěl k závěru, že si znalecké posudky prakticky neodporují, toliko znalec Ing. K. na základě jemu dostupných podkladů nebyl schopen dojít k jednoznačnému závěru. „*Z tohoto důvodu tak zde nebyl ani důvod jmenované znalce předvolávat k podání výpovědi, ani nebyl důvod pro vypracování revizního znaleckého posudku. Lze se tedy ztotožnit se závěry správního orgánu I. stupně, že znalecký posudek Ing. J.P. je objektivní a znalecký posudek Ing. M.K. je neobjektivní, byť odvolací správní orgán by v daném případě spíše pro hodnocení volil slova „úplný znalecký posudek“ a „neúplný znalecký posudek“.*“ Žalovaný rovněž konstatoval, že v obou případech posudek podával znalec z příslušného oboru, který by měl být dostatečně technicky znalý, nezávislý a nestranný. V této souvislosti poukázal na ust. § 50 odst. 4 správního řádu a zásadu volného hodnocení důkazů a dodal, že „*Vzhledem k tomu, že znalecký posudek není podkladem k rozhodnutí, který by byl pro správní orgán závazný, mohl si správní orgán I. stupně učinit úsudek i o obou znaleckých posudcích, které mu byly k dispozici. Vzhledem k výše uvedenému má pak odvolací správní orgán za to, že úvahu o úplnosti či neúplnosti znaleckých posudků si správní orgán I. stupně mohl učinit sám, neboť k takovému postupu nebylo třeba zvláštních odborných znalostí.*“ Na námitku, že správní orgán I. stupně pracuje pouze s domnělou příčinou vzniklé situace, nedokáže však unést důkazní břemeno, že stav nastal mimo jakoukoliv pochybnost jím uvažovaným způsobem, žalovaný reagoval tak, že důkazní

břemeno unesl, neboť ze znaleckého posudku Ing. P. jednoznačně vyplývá příčina vzniklé situace.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobce byl uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. a) bod 3 přestupkového zákona v souvislosti s porušením ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu.

Podle § 22 odst. 1 písm. a) bodu 3 přestupkového zákona v rozhodném znění *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo, které je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích,*

Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu v rozhodném znění *řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.*

Žalobce předně napadenému rozhodnutí vytýkal, že je nepřezkoumatelné, protože jím žalovaný v převážné části prvostupňové rozhodnutí potvrdil, ačkoliv se správní orgán I. stupně nedostatečně vypořádal s námitkami žalobce a důkazy v řízení provedené hodnotil v rozporu se zásadou materiální pravdy. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí navíc prohloubily závěry žalovaného, vycházející ze spekulativních konstatování a závěrů Ing. P., které nemohou být podkladem pro správné skutkové závěry.

Přezkoumatelnost správního rozhodnutí je esenciálním předpokladem soudního přezkumu. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Vzhledem k argumentaci lze usoudit, že podle žalobce se jedná o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

V rozsudku ze dne 25.3.2010, č.j. 5 Afs 25/2009-98 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v tomto rozsudku uváděná jsou dostupná na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud uvedl: *„V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je pokládáno za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů takové rozhodnutí krajského soudu, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.7.2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS). Na druhou stranu podle ustálené judikatury nelze povinnost soudu řádně odůvodnit rozhodnutí chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 15.1.2008, sp. zn. IV. ÚS 1903/07, nálezy Ústavního soudu ze dne 16.5.2007, sp. zn. IV. ÚS 493/06, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19.4.1994, Van de Hurk v. Nizozemí, stížnost č. 16034/90, bod 61, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 9.12.1994, Ruiz Torija v. Španělsko, stížnost č. 18390/91, bod*

29). “ Ačkoliv Nejvyšší správní soud předestřený právní názor vyslovil v řízení o kasační stížnosti a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se týkala přezkoumávaného rozsudku krajského soudu, lze jej zcela nepochybně aplikovat i v řízení o žalobě ve vztahu k přezkoumávanému rozhodnutí správního orgánu.

Žalobce v žalobě nespecifikoval ty jeho námitky, na které správní orgán I. stupně neměl reagovat vůbec či jen nedostatečně. Proto se soud s žalobní výtkou mohl vypořádat jen v obecné rovině.

Z obsahu správního spisu se podává, že v průběhu přestupkového řízení žalobce brojil proti znaleckému posudku ing. P., posudku vytýkal spekulativnost, technickou neprůkaznost a obtížnou technickou přezkoumatelnost a svou argumentaci následně podpořil znaleckým posudkem znalce Ing. K., jehož závěry se od předchozího posudku lišily. Podle názoru soudu se však správní orgán I. stupně s těmito žalobcovými námitkami vypořádal v posledním odstavci na straně 5 a v prvním odstavci na straně 6 prvoinstančního rozhodnutí, když závěr posudku Ing. P. posílil odkazem na zjištění z barevné fotodokumentace a na skutečnosti sdělené samotným žalobcem a v důsledku toho vyhodnotil „...znalecký posudek znalce Ing. P. jako objektivní a čerpající z celého spisového materiálu. Naopak listinný důkaz zpracovaný Ing. K., který vycházel pouze z části spisového materiálu a měl k dispozici pouze kopie z kopií fotodokumentace jako neobjektivní se snahou vyvolat pochybnosti o znaleckém posudku ze spisového materiálu.“ Žalovaný se k obsahově shodné odvolací námitce s argumentací správního orgánu I. stupně ztotožnil a dále ji precizoval tím, že uvedl, že „...znalci Ing. J.P. pořízená fotodokumentace pro přijetí konkrétních závěrů a k vypracování znaleckého posudku postačovala.oba znalci měli rozdílné podmínky pro vypracování znaleckého posudku...znalecké posudky znalců Ing. J.P. a Ing. M.K. si prakticky neodporují, toliko znalec Ing. M.K. na základě jemu dostupných podkladů nebyl schopen dojít k jednoznačnému závěru.“ (viz str. 7 napadeného rozhodnutí).

Obsah odůvodnění obou rozhodnutí svědčí jednoznačně o tom, že správní orgány obou stupňů vypořádaly žalobcovy námitky. Z odůvodnění obou rozhodnutí jednoznačně vyplývá, které otázky považovaly za rozhodné a jaké úvahy je vedly k učiněným skutkovým závěrům. Žalobce podle názoru soudu v daném případě nesprávně zaměňuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí za nesouhlas s procesním postupem správního orgánu I. stupně poté, co mu byl předložen znalecký posudek vypracovaný ing. K. na základě žalobcovy žádosti (s neseznámením žalobce s podklady pro rozhodnutí a s neodstraněním rozporů mezi znaleckými posudky), s přijatými skutkovými závěry a s právním hodnocením věci žalovaným.

Soud uzavírá, že z předestřených důvodů výtku o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů kvalifikuje jako neopodstatněnou.

Těžištěm sporu mezi účastníky řízení je v podstatě otázka, zda napadené rozhodnutí je v souladu s ust. § 3 správního řádu, když při rozporu mezi závěry znaleckých posudků správní orgány nepokračovaly v dokazování, žalobci neumožnily postup dle § 36 odst. 3 správního řádu, nýbrž se sami přiklonily k závěrům jednoho z posudků (ing. P.) a výlučně o něj opřely skutkový závěr.

Podle § 3 správního řádu *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

Podle § 36 správního řádu *účastníci mají právo vyjádřit v řízení své stanovisko (odst. 2 věta první). Nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal (odst. 3).*

Podle ust. § 50 odst. 4 správního řádu *hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.*

V posuzovaném případě se jedná o zaviněný veřejnoprávní delikt, za nějž hrozí pachateli podle § 22 odst. 7 přestupkového zákona pokuta od 5.000,-Kč do 10.000,-Kč a zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku. Kromě toho mu jako sekundární sankce hrozí udělení pěti bodů podle ust. § 123a a násl. a přílohy zákona o silničním provozu. Z tohoto důvodu soud zcela sdílí právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 18.5.2011, č.j. 7 As 4/2011-79, podle něhož *„Takový zásah musí být opřen pouze o závažné důvody a v procesní rovině je k němu možno přikročit jen na základě zákonem stanoveného postupu. Tímto zákonem stanoveným postupem jsou v daném případě pravidla přestupkového práva hmotného i procesního založená stejně jako pravidla trestního práva na základních zásadách, zejména na presumpci neviny, zásadě in dubio pro reo, zásadě postihu za zaviněné jednání (nikoli pouze za způsobení škodlivého následku) a požadavku, že postih je možný jen v případě, že bylo prokázáno, že došlo k naplnění všech znaků skutkové podstaty přestupku, a to jak v rovině jednání a případného následku, tak v rovině zavinění (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 - 55, www.nssoud.cz). V řízení o přestupku se proto nelze spokojit s tím, že skutečnost, že obviněný z přestupku se jej dopustil, se jeví být pravděpodobnou, či dokonce nejpravděpodobnější, verzí rozhodného skutkového děje. Existuje-li pochybnost, tzn. existuje-li ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový děj se odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu (in dubio pro reo).“*

Soud považuje dále za nezbytné konstatovat, že kategoricky odmítá názor žalovaného, že *„si znalecké posudky znalců ing. J.P. a Ing. M.K. prakticky neodporují a že toliko znalec Ing. K. na základě jemu dostupných podkladů nebyl schopen dojít k jednoznačnému závěru.“*

Jak je zřejmé z konstatace obsahu správního spisu, podklady, na jejichž základě znalci zpracovali znalecké posudky, se příliš nelišily. Žalovaný správně poznamenal, že pro hodnocení obou znaleckých posudků je nepodstatné, zda se jedná o znalecký posudek vypracovaný na základě zadání správního orgánu nebo účastníka řízení, neboť v obou případech posudek podává znalec z příslušného oboru, který by měl být technicky znalý a jako znalec jmenovaný soudem nezávislý a nestranný. Tím spíše musí vyvolat zásadní

pochybnost okolnost, že znalec Ing. K. dospívá k závěru, že bez fyzické prohlídky příslušných prvků z levé strany přední nápravy předmětného vozidla nelze jednoznačně vyloučit vznik technické závady, že nelze vyslovit jednoznačné technicky podložené závěry pouze na základě předložení fotodokumentace vozidla, když navíc není provedena dokumentace stavu uvolněných diskových kol včetně otvorů pro šrouby, stav svorníků náboje, stav všech šroubů a matek. V kontextu dosud uvedeného je zcela bez významu jeho poukaz na velmi omezenou kvalitu fotodokumentace. Naproti tomu znalec Ing. P. při téměř shodných podkladech vyslovil naprosto jednoznačný závěr, že se v posuzovaném případě nejedná o technickou závadu a že příčinou dopravní nehody vzniklé upadnutím levého kola druhé nápravy bylo nedostatečné připevnění tohoto kola.

Je tudíž správné tvrzení žalobce, že v souzeném případě ohledně zásadní otázky nezbytné pro posouzení viny (zda žalobce porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a zda naplnil znaky skutkové podstaty přestupku dle § 22 odst. 1 písm. a) bodu 3 přestupkového zákona) existují dva zcela rozdílné znalecké posudky. Na jejich základě přicházejí v úvahu dvě možné verze skutkového děje. Podle verze vycházející ze znaleckého posudku znalce Ing. P. (tj. jednoznačnou příčinou uvolnění levého kola druhé nápravy bylo používání vozidla při uchycení kola nedotaženými matkami) žalobce zaviněně porušil povinnost užít vozidlo, které splňuje technické podmínky, tedy řídil vozidlo, které bylo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrozil ostatní účastníky provozu a žalobce lze shledat vinným přestupkem dle § 22 odst. 1 písm. a) bodu 3 přestupkového zákona. Bude-li se druhá verze opírající se o znalecký posudek Ing. K. (tj. na základě dostupných podkladů nelze vyslovit jednoznačné technicky podložené závěry, bez fyzické prohlídky vozidla nelze jednoznačně vyloučit technickou závadu), jevit rozumně možná, tedy nikoliv zcela nepravděpodobná, nelze žalobce za přestupek postihnout přesto, že by se verze první při porovnání pravděpodobností obou verzí zdála pravděpodobnější. Pokud by nepřicházelo v úvahu provedení dalších důkazů, které by pochybnosti jednoznačně vyvrátily, žalobce by v takovém případě nemohl být shledán vinným, nýbrž bylo by nezbytné aplikovat zásadu in dubio pro reo.

K problematice více znaleckých posudků na týž předmět zkoumání se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18.5.2011, č.j. 7 As 4/2011-79. Uvedl, že „...je nutno především konstatovat, že mají v zásadě zcela rovnocennou důkazní hodnotu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2010, č. j. 7 Afs 50/2010 – 60, publ. Pod č. 2138/2010 Sb. NSS a na www.nssoud.cz). Nastane-li pak situace, kdy se ve svých závěrech posudky rozcházejí a nejedná se přitom o markantní laikem rozpoznatelný a bez technických znalostí vysvětlitelný rozpor, *správnímu orgánu nesvědčí pozice arbitra, znalce, případně revizního znalce, jenž by byl sto usuzovat, který znalecký posudek je správný a který nikoliv. Rozpory a nesrovnalosti ve znaleckých posudcích lze odstranit v prvé řadě prostřednictvím výsledku znalce, popřípadě znalců obou. Pokud by ani tyto výsledky nevedly k objasnění nejasností, bylo by namístě přistoupit k dalšímu znaleckému zkoumání nebo reviznímu znaleckému posouzení. Obdobně se již vyslovila starší civilistická judikatura tak, že: „Pokud měl soud při rozhodování k dispozici dva znalecké posudky s rozdílnými závěry o té samé otázce, musí je vyhodnotit v tom smyslu, který z nich a z jakých důvodů vezme za podklad svého rozhodnutí a z jakých důvodů nevychází ze závěrů druhého znaleckého posudku; proto tuto úvahu je zapotřebí vyslechnout oba znalce. Jestliže by ani takto nebylo možné odstranit*

rozpory v závěrech znaleckých posudků, třeba dát tyto závěry přezkoumat jinému znalci, vědeckému ústavu nebo jiné instituci“ (R 45/84-Sbírka soudních rozhodnutí a stanovisek).“ S jeho právním názorem se zdejší soud zcela ztotožňuje.

V daném případě je spornou otázka, zda podklady, z nichž při vypracování posudku vycházel znalec Ing. P., byly dostatečné pro kvalifikované posouzení příčiny dopravní nehody a učinění jednoznačného závěru nebo naopak, zda je opodstatněný závěr znalce Ing. K., který se naprosto zjevně neredukuje jen na kvalitu fotodokumentace, kterou se pokusily vysvětlit rozdíly mezi znaleckými posudky správní orgány obou stupňů, nýbrž především na kvantitu podkladů nezbytných pro řádné posouzení ve věci zcela zásadních skutečností. K jejímu zodpovězení je třeba mimo jakoukoliv pochybnost odborných znalostí, kterými správní orgán rozhodující v přestupkovém řízení nedisponuje. Z těchto důvodů soud považuje za legální názor žalobce, že správní orgán měl v dokazování pokračovat výsledkem jednoho, případně obou znaleců. Pokud by ani výsledky znaleců k odstranění rozporu nepřispěly, bylo na místě zadání revizního znaleckého posudku. Jedině takový postup je způsobilý vytvořit předpoklad pro kvalifikované zhodnocení důkazů správním orgánem a pro závěr, který posudek a z jakých důvodů vezme za podklad svého rozhodnutí (meritorního, případně procesního).

Soud proto uzavírá, že pokud správní orgány dospěly k závěru o vině žalobce za situace, kdy nebyly přesvědčivě odstraněny rozpory mezi rovnocennými znaleckými posudky, nelze takový závěr akceptovat, neboť správní orgány nezjistily úplně a správně skutkový stav a neodstranily existující důkazní rozpory. Dopustily se tak podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (§ 3, § 50 odst. 4 správního řádu), které nepochybně mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí, neboť odstranění rozporů má zásadní význam pro posouzení viny žalobce.

Žalobci soud nepřisvědčil potud, pokud tvrdil porušení § 36 odst. 2 správního řádu ze strany správního orgánu. „Podle tohoto ustanovení mají účastníci řízení právo vyjádřit v řízení své stanovisko, jde přitom o něco jiného než o vyjádření se k podkladům rozhodnutí, které je upraveno v odst. 3 tohoto ustanovení, i o něco jiného než o podávání návrhů navrhování důkazů, o kterém pojednává odst. 1. Takovým stanoviskem účastníka řízení může být např. stanovisko k předpokládanému obsahu rozhodnutí, které má být v řízení vydáno, tzn. k předpokládanému řešení otázky, která je předmětem řízení (§ 68 odst. 2), což souvisí s druhou větou tohoto ustanovení, podle níž pokud o to účastník řízení požádá, poskytne mu správní orgán informace o řízení, nestanoví-li zákon jinak“ (publikace Josef Vedral, Správní řád, Komentář, II. vydání, Praha, Bova Polygon, leden 2012, str. 402). Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by v tomto směru žalobce učinil jakoukoliv iniciativu a správní orgán ji zmařil. Takovou skutečnost žalobce netvrdí ani v žalobě.

Z kontextu žaloby dále vyplývá, že porušení § 36 odst. 3 správního řádu žalobce nenamítá proto, že jej správní orgán neseznámil znovu s podklady pro rozhodnutí poté, co byl do spisu založen znalecký posudek Ing. K., ale především v té souvislosti, že z důvodu existence dvou rozdílných znaleckých posudků měl správní orgán pokračovat v dokazování a následně žalobce před vydáním rozhodnutí v plném rozsahu seznámit se shromážděnými podklady. Jelikož důkazní řízení nepokračovalo, k porušení označeného ustanovení objektivně nemohlo dojít.

Samosoudkyně shledala žalobu ve shora uvedeném rozsahu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí zrušila pro vady řízení (§ 78 odst. 1, § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.). Protože rozhodnutí žalovaného zrušila, vyslovila současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Právním názorem, který vyslovila ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán, jak stanoví § 78 odst. 5 s.ř.s. (výrok I. rozsudku).

Ve smyslu § 60 odst. 1 s.ř.s. samosoudkyně přiznala úspěšnému žalobci náhradu nákladů řízení. Právo na náhradu nákladů řízení náleželo v rozsahu zaplaceného soudního poplatku 2.000,-Kč a odměny advokáta za dva úkony právní služby [jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. a), jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. d)] podle vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“). Sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle s.ř.s. činí částku 2.100,-Kč (§ 9 odst. 3 písm. f), § 7). Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300,-Kč. Celkem má žalobce právo na náhradu nákladů řízení ve výši 6.800,-Kč. Lhůtu k plnění stanovila samosoudkyně podle § 160 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. a místo plnění určila v souladu s § 149 odst. 1 zák. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. (výrok II. rozsudku).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 28. února 2013

JUDr. Jana Daňková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová